

адаптація до умов роботи з використанням національних стандартів бухгалтерського обліку. При цьому виникає багато організаційних проблем. Річ у тім, що Закон України «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні» не встановлює чітких правил щодо формування та реалізації облікової політики.

Сьогодні є необхідним переосмислення ролі облікової політики в процесі управління підприємством. Саме управлінська спрямованість облікової політики має сенс, оскільки повною мірою може впливати на процеси господарювання. За своїм змістом облікова політика значно ширше поняття, ніж власне облік, її можна назвати системою управління обліком, вона ґрунтується на засадах управлінського обліку, має управлінську спрямованість і є одним із напрямів розвитку обліку як науки. Відсутність сформованих товарних і фінансових ринків, їх інфраструктури, достатнього досвіду роботи підприємств у новому економічному середовищі та науково обґрунтованих рекомендацій формування облікової політики, адаптація до умов роботи з використанням національних стандартів бухгалтерського обліку, формальний підхід, тобто формування облікової політики тільки задля обліку, потребують суттєвого підвищення кваліфікаційного рівня бухгалтерів. Фахівці з обліку повинні не тільки керуватися основними принципами обліку, а й брати участь у розробці стратегічних управлінських рішень. Перспективним напрямом з цієї проблеми вважаємо дослідження принципів формування облікової політики.

ОСОБЛИВОСТІ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО АНАЛІЗУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

***Євдокимова Г.В., аспірант*,
Харківський національний технічний університет
сізьського господарства імені Петра Василенка***

Особливості здійснення аналізу інноваційно-інвестиційної діяльності в АПК зумовлено безпосередньо специфікою розробки та впровадження інновацій і використанням інвестиційних коштів в даній галузі народного господарства.

* Науковий керівник – Шибасва Н. В., к.е.н, доцент

Інноваційна діяльність сільськогосподарських підприємств має такі специфічні особливості:

1. Тривалий процес розробки та апробації результатів досліджень інновацій, зокрема віддача від селекції рослин настає після 15-20 років від початку інвестування проєктів, а тварин – через 20-30 і більше років [1];

2. Переважно поліпшу вальний характер інновацій, тобто удосконалення вже існуючих інновацій, а не на винайдення принципово нового (наприклад, підвищення врожайності рослин, продуктивності тварин та ін.);

3. Інновації безпосередньо пов'язані з дослідженням живих організмів;

4. Провідна роль в створенні сільськогосподарських інновацій належить науково-дослідним установам;

5. Більшість інновацій мають регіональний характер, тобто створюються з урахуванням особливостей природно-кліматичних умов різних регіонів країни; і

6. Інновації в сільському господарстві безпосередньо спрямовані на збереження природних ресурсів, тобто тісно пов'язані з екологією;

7. Не можливість в певних випадках повного привласнення результатів впровадження інновацій;

8. Інновації в сільському господарстві мають переважно комплементарний характер, тобто дві та більше інновації пов'язані між собою (наприклад, впровадження нової технології обробітку ґрунту потребує застосування нових видів техніки и т. д.);

9. Взаємозв'язок інновацій та локальних умов їх впровадження;

10. Найвищий рівень ризику від впровадження інновацій у порівнянні з іншими галузями економіки, зумовлений специфікою агропромислового виробництва [2].

Основними особливостями здійснення інвестиційної діяльності в агропромисловому виробництві є :

1. Тривалий період виробництва, що є причиною довгого терміну окупності інвестицій та нерівномірного використання інвестиційних коштів;

2. Взаємозалежність і взаємодоповнюваність окремих галузей АПК, що є причиною того, що значна частка продукції не набуває товарної форми, а використовується в наступних циклах відтворення;

3. Сільськогосподарське виробництво не може нормально розвиватися без залучення додаткових фінансових ресурсів, зокрема короткострокових кредитів для забезпечення операційної діяльності, що зумовлено сезонністю виробництва;

4. Найвищий рівень ризику для інвестора у порівнянні з іншими галузями.

Особлива увага при аналізі інноваційно-інвестиційної діяльності приділяється саме ризикам, які виникають в процесі розробки та реалізації інноваційно-інвестиційних проєктів. Вчені виділяють основні види ризиків агропромислового виробництва: соціальний, економічний, фінансовий, кримінальний та екологічний [3]. На жаль, в Україні агропромислове виробництво не забезпечується достатньою державною підтримкою, що дозволило б суттєво мінімізувати вплив ризиків інноваційно-інвестиційної діяльності і зробило б дану галузь більш інвестиційно привабливою, як для вітчизняних так і для закордонних інвесторів.

Більшість методів аналізу інноваційно-інвестиційної діяльності на сільськогосподарських підприємствах не завжди враховують специфічні особливості інновацій та інвестицій в сфері агропромислового виробництва. Це призводить до того, що оцінка інноваційно-інвестиційної діяльності не дає повної інформації про поточний стан та резерви підвищення ефективності даної діяльності, не враховує всіх ризиків.

Отже, при здійсненні аналізу інноваційно-інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств важливим є врахування специфічних особливостей даної галузі таких, як залежність від природно-кліматичних умов, сезонність виробництва, безпосередньо пов'язаність з живими організмами, найвищий рівень ризику серед інших галузей економіки, що призводить до виникнення специфічних особливостей здійснення інвестиційної діяльності та розробки і впровадження інновацій в цій галузі.

Література.

1. Іртишева І. О. Особливості інноваційних процесів у сільському господарстві [Електронний ресурс] / І. О. Іртишева // Інвестиційні пріоритети епохи глобалізації: вплив на національну економіку і окремий бізнес : матеріали Міжнар. наук.-практ. інтернет-конф. (5–9 берез. 2009 р.). – Режим доступу : http://www.confcontact.com/2009_03_05/5_irtisheva.htm

2. Кириленко І.Г., Дем'янчук В.В., Андрющенко Б.В. Деякі аспекти державної аграрної політики в Україні в умовах світової фінансової кризи // Економіка АПК. – 2008. - №11. – С.4-9.

3. Мацибора Т.В. Ризик як складова інвестиційного процесу // Економіка АПК. – 2008. - №11. – С.90-92.

4. Giovanni F. Feeding the World: An Economic History of Agriculture, 1800–2000 / F. Giovanni. – Princeton ; NJ : Princeton University Press, 2005. – 388 р.